

Évközi VII. vasárnap – 2014. február 23. – A év

Egy idős néni szokott módon besétált dél körül az egyik olcsó önkiszolgáló étterembe, s vett magának egy tányér levest. Már odavitte az egyik asztalhoz, sőt a kis táskáját is a szék karjára akasztotta, amikor észrevette, hogy kanalat nem hozott. Visszatípett hát a pulthoz, majd amikor elindult a kanállal a kezében az asztalhoz, döbbsen vette észre, hogy egy sötét bőrű fiatalember vidáman kanalazgatja az ő levesét. „Hát ez már nem igaz! Mit meg nem engednek maguknak ezek a bevándorlók!” – méltatlankodott magában a néni. „Lennék csak bátrabb és erősebb! Majd megmondanám én neki a magamét! Azért a levesemet mégse hagyom!” – gondolta. Odalépett, leült a szemben lévő székre és szúrós tekintettel ő is belemerítette a kanalát a levesbe. Hol a fiú, hol a néni kanalazott ugyanabba a tányérba. A néni közben végig forrongott magában, s gondolatban mindennek elhordta a fiatalembert. A fiú azonban szélesen mosolygott, ki-ki villant fekete arcából a hófehér fogsora. „Még röhög is rajtam!” – duzzogott a néni. Amikor már csak egy kevéske maradt a tányér alján, a fiatalember felugrott és búcsút intett, meghagyva a néninek az utolsó kanál levest. A néni nagyon mérges volt és kissé éhes is maradt. Odavitte a tányért a mosogatóhoz, s amikor visszaindult a székéhezt a táskájáért, akkor vette észre, hogy a táska egy másik szék karfáján lóg, egy másik asztalnál. Az asztalon pedig ott gőzölög egy tányér érintetlen leves: az, amit ő maga vitt oda. Iszonyatos szégyenérzet fogta el. Ez a szerencsétlen fiatalember, akit ő nem győzött magában szapulni, valójában a saját levesét osztotta meg vele, szelíden, szó nélkül és mosolyogva. Nem a fiú kanalazott bele az ő levesébe, hanem ő a fiúéba, aki még egy görbe tekintetet sem vetett órá. A néni a szégyen mellett egy másik érzés is kerülni kezdte: rádöbbsen, hogy mennyire szeretné ő is így szeretni az embereket: ismeretlenül, előfeltételek és viszonzás nélkül is.

„Ha csak azokat szeretitek, akik titeket is szeretnek, ugyan mi lesz a jutalmatok? Nem teszik meg ezt a vámosok is? És ha csak a testvéreiteknek köszöntök, mi az, amivel többet tesztek? Nem teszik meg ezt a pogányok is?” Milyen sokszor hajlamos az ember arra, hogy csak a viszonzás reményében adjon bárkinek bármit is. Illetve legalábbis feltételekhez kötjük a jóindulatunkat, a segítőkészségünket: ismerjem az illetőt, szimpatikus és megbízható legyen, olyan valaki, akire adott esetben én is számíthatok. Valójában az ilyen cselekedet nem az igazi szeretet jele, hanem egyszerű üzlet: adok-kapok viszony. Természetesen nem tilos azokat szeretni, azokkal jót tenni, akiket ismerünk, akiket kedvelünk, illetve akiktől mi magunk is remélünk valamit, azonban ha csak ezekre az emberekre tekintünk jóindulattal és csak őket segítjük, akkor messze állunk Isten szeretetének ingyenességétől és mélységétől. Valóban nehéz felfogni ennek az isteni szeretetnek a dimenzióját! Emberek esetében még talán jobban meg is lehetne érteni az egyforma jóindulatot és áldozatkészséget mindenki felé, hiszen az ember tévedhet felebarátai megítélésében. Mi nem látunk bele a jövőbe, nem tudjuk, kinek az élete milyen fordulatot vesz, hogyan teljesedik ki vagy épül le a végére. Lehet, hogy olyanokat találunk szimpatikusnak, ígéretesnek, akik végül rossz irányba fordulnak, míg mások, akiből nem sok mindent néztünk ki, akiket taszítónak találtunk, éppen hogy pozitív irányba változnak, megérdemlik a szeretetünket. Igen, nálunk embereknél még csak-csak érthető a mindenki iránti szeretet, hiszen nem tudjuk, végül ki lesz méltó rá. Lehet, hogy „jó befektetésnek” bizonyulhat egy olyan jó tett is, amit az illető most még egyáltalán nem érdemelt ki. Na de Isten?? Hát ha valaki, akkor Ő tudja, kinek miként ér véget a földi léte, ki lesz majd a végén tiszta búza és ki marad konkoly! És mégis! „Fölkelti Napját jókra és gonoszokra, esőt ad igazaknak és gonoszoknak egyaránt.” Ez valóban teljesen ingyenes szeretet. Nem csak hogy előítélet, előzetes elvárás nincs benne, de még az életünk utólagos gyümölcseitől, eredményeitől sem függ. Bármilyen furcsa hallani, kimondani, de ebből az következik, hogy Isten a pokolra jutott embereket is változatlanul szereti! Örök szenvedésüket

nem Neki köszönhetik, hanem saját maguknak. Isten szeretete értük is éppen úgy mindent megtett, mint a Mennybe jutottakért: odaadta még az utolsó csepp vérének is! Mi tehát ennek a szeretetnek az igazi mozgatója, indító oka? Nem az ember bármilyen teljesítménye, vagy tőle várható viszonzás, még csak nem is az a vágy, amit Isten magának az embernek a tökéletesedése, boldogsága iránt érez. Nem valami külső ok, hanem egyedül és csakis Isten maga: az Ő természete. Istennek lényege a szeretet: nem tud más lenni, nem tud, nem akar nem szeretni bárkit is.

Jézus azért biztat bennünket ennek a mélységes isteni szeretetnek a követésére, mert tudja, hogy egyáltalán nem lehetetlen számunkra! Nem tudunk ugyan annyira szeretni, mint Isten, olyan kitartóan, minden áldozatra készen, de azért igenis képesek vagyunk arra, hogy ne csak „üzletként” fogjuk fel és éljük meg a legszebb és legfontosabb küldetésünket, a felebaráti szeretetet. Mi is képesek vagyunk ajándékozni magunkból olyan embereknek is, akiktől semmi viszonzást nem várhatunk. Képesek vagyunk előítéletek nélkül tenni a jót másokkal, sőt még arra is képesek vagyunk, hogy újra és újra megbocsássunk azoknak, akikben csalódtunk. Minél jobban átéljük, megtapasztaljuk, közel engedjük magunkhoz Isten szeretetét, annál inkább képesek leszünk utánozni is azt, hiszen az Ő képére és hasonlatosságára teremtettünk, s Lelke által részesültünk Isten természetéből.